

РЕШЕНИЕ

№ 59

гр. Разград, 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анелия М. Йорданова

Членове: Ирина М. Ганева
Атанас Д. Христов

при участието на секретаря Дияна Р. Г.а
като разгледа докладваното от Атанас Д. Христов Въззивно гражданско дело
№ 20243300500053 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 289 от 18.12.2023 г. постановено по гражданско дело № 20213310100701 по описа за 2021 година на Районен съд - Исперих, съдът е постановил следното:

ОСЪЖДА на осн. чл.30, ал.3 от Закона за собствеността Г. П. Г., ЕГН – ***** от г*** ДА ЗАПЛАТИ на П. П. А., ЕГН – ***** от г*** сумата от 199.79лв. представляваща главница на дължими от ответника 1/2 задължения за местни данъци и такси към Община Исперих за периода от 02.11.2015г. до 31.10.2019г. за съсобственият имот на страните – къща находяща се в ***, ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба – 23.09.2021г. до окончателното плащане.

ОТХВЪРЛЯ предявените на осн. чл.30, ал.3 от Закона за собствеността искове от П. П. А., ЕГН – ***** от г*** ПРОТИВ Г. П. Г., ЕГН – ***** от г*** ответникът да бъде осъден да заплати сумите : 133.03лв. представляваща главница за дължими от ответника 1/2 част от задължения за потребени общи количества питейна вода доставени от „ВиК“ ООД град Исперих до имота находящ се в г*** ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба – 23.09.2021г. до окончателното плащане; сумата от 1128.90лв. представляваща главница за дължими от ответника 1/2 част от задължения

за потребена ел.енергия доставена от „Енерго - Про“ АД град Варна до имот - къща находяща се в *** за периода от месец април 2019г. до края на месец май 2021г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на исковата молба – 23.09.2021г. до окончателното плащане КАТО НЕДОКАЗАНИ.

Недоволен от това решение в ОТХВЪРЛИТЕЛНАТА ЧАСТ е останал ищецът П. П. А., който го обжалва. Намира решението в тази му част за неправилно и незаконосъобразно. Моли в обжалваната част същото да бъде отменено, като вместо него бъде постановено решение, с което исковете бъдат изцяло уважени. Твърди, че от м. април 2019г. до м. април 2022г. ответникът живял трайно в процесния имот, като ползвал вода и електрическа енергия поради което дължи заплащането на същите. Съдът не е следвало да кредитира с доверие показанията на заинтересования свидетел Р.Е., който сочи, че ответника не е живял в процесния имот, а е отсядал в местен хотел. Излага подробни съображения.

В срока по чл. 263, ал.1 ГПК, насрещната по жалбата страна не депозира отговор на жалбата.

В открито съдебно заседание, при редовност в призоваването, въззивникът се явява лично и с адвокат П. М. П. от АК – Разград, назначен за повереник на осн. чл. 95, ал.2 ГПК във вр. чл. 23, ал. 2 и ал.3 във вр. с чл. 21, т. 2 във вр. чл. 26, ал.2 във вр. чл. 25, ал.1 ЗПрП. Поддържа жалбата и излага подробни съображения.

В открито съдебно заседание, при редовност в призоваването, въззиваемата страна не се явява и не се представлява.

Разградският окръжен съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

В осъдителната му част, решението е влязло в сила като необжалвано. Предмет на настоящото производство е само отхвърлителната част на решението.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че в обжалваната му част първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми.

Решението е и правилно в обжалваната му част, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от първоинстанционния съд. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

По делото е безспорно, че страните са братя. На 15.04.2017г. починала

майка им М. П.а А.а, след което страните станали са съсобственици по наследство при равни права на жилищен имот находящ се в ***. Не се спори, че и до момента партидите за ел. енергия в „ЕНЕРГО-ПРО Продажби“ АД гр. Варна и вода във „Водоснабдяване и канализация“ ООД гр. Исперих все още са с титуляр починалата им майка, тъй като никоя от страните не е подала заявление за промяна на титуляря на партидите. Не се спори, че за процесния период ищецът е заплащал стойността на ползваните в имота водата и електрическата енергия в претендираните размери.

Основният спорен въпрос, пренесен и пред настоящата инстанция е дали през процесния период ответникът е ползвал имота, респективно дължи ли претендираните от ищеца разходи за електричество и вода.

Настоящия съдебен състав намира за правилен извода на първата инстанция, че отговора на този въпрос е отрицателен.

Процесните вземания касаят претенции за възстановяване на платени от ищеца разноски, които са свързани с непосредственото служене с вещта, поради което същите не спадат към необходимите разноски, а остават изцяло в тежест на съсобственика, който лично ползва имота.

Касая се за консумативни разходи, които поначало са свързани с текущото ползване на имота. Вж. Решение № 1682 от 27.02.2020 г. на СГС по в. гр. д. № 4789/2018 г. и Решение от 28.01.2021 г. на ОС - Сливен по в. гр. д. № 2/2021 г.

В обичайната хипотеза на предоставено ползването на съсобствен имот, разходите за електричество и вода не представляват тежести свързани с имота по смисъла на чл. 30, ал. 3 ЗС - необходими разноски, нито полезни такива, а доставки и услуги, предоставяни на конкретния съсобственик, който ползва имота, и поради тази причина плащането им се дължи единствено от него, не и от останалите съсобственици. Така и Решение № 9134 от 16.12.2016 г. на СГС по в. гр. д. № 9015/2016 г.

В случаите, в които с общата вещ си служи лично и непосредствено само един от съсобствениците, каквато е именно разглежданата хипотеза, текущите разходи във връзка с едноличното ползване на имота се понасят единствено от фактическия ползвател на общата вещ. В този смисъл е налице неприложимостта на материалноправната разпоредба на чл. 30, ал. 3 ЗС. Вж. Решение № 260068 от 12.01.2023 г. на СГС по в. гр. д. № 948/2021 г. и Решение от 28.01.2021 г. на ОС - Сливен по в. гр. д. № 2/2021 г.

В тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване, на осн. чл. 154, ал.1 ГПК, че през процесния период ответника е ползвал имота. Такова доказване според настоящия съдебен състав не е извършено. **Въпреки, че първоинстанционният съд е предоставил възможност на ищеца да ангажира гласни доказателства за общото обитаване на имота /л. 83 - 84 РС/, същият не е довел допуснатия му свидетел, без да изложи причините за това.**

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че съдът е бил

приел, че ответника е консумирал ток. Изрично в мотивите на първоинстанционното решение е посочено: „Липсват доказателства по делото, че в твърденият процесен период от време ответникът действително е живял в процесния имот и е ползвал ток респ. вода за своите нужди“.

Следва да се изтъкне, че исковия период е от м. април 2019г. до края на м. май 2021г. Безспорно е, че ответникът е заплащал сметки за ток след този период. Това са установява от представените в о.с.з. от 25.10.2022г. бележки за заплатена сметка на 09.03.2022г., както и през м. февруари 2022г., която е касаела периода от м. декември 2021г. до 02.01.2022г. /л. 82 гръб РС/.

Относно разминаването в показанията на двете свидетелки – касиерки, следва да се изтъкне, че е житейски логично служителките на касите да нямат точен спомен за обстоятелства относно заплащане на сметки от преди години.

По възражението на жалбоподателя, че съдът неоснователно е дал вяра на свидетеля Р.Й.Е., тъй като същият е заинтересован и никога не е посещавал имота.

Свидетелят в своите показания е посочил, че ответникът за процесния период е работил като шофьор на ТИР, като му е известно, че когато се е връщал в гр. Исперих, ответникът е отсядал в туристическа спалня и е заплащал по 15 лв. /л.101 РС/. Съдът намира, че факта, че свидетелят не е посещавал процесния имот не може да доведе до дискредитиране на показанията на този свидетел. Липсват и основания съдът да приеме заинтересованост на свидетеля по смисъла на чл. 172 ГПК.

По възражението на жалбоподателя, че ответникът е направил признание, че е ползвал имота, тъй като е заявил в о.с.з., че за водата няма претенции.

Трайната съдебна практика приема, че съдът не е обвързан от съдебно или извънсъдебно признание на факт или на право, а е длъжен да прецени същото с оглед на всички установени по делото обстоятелства. Така и Решение № 166 от 13.03.2024 г. на ВКС по гр. д. № 3950/2022 г., I г. о., ГК. А установените по настоящото дело обстоятелства не дават основание да се приеме, че ответникът е ползвал имота през процесния период.

Ето защо въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение, а решението в обжалваната част – потвърдено, като правилно.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК настоящето решение не подлежи на касационно обжалване.

Предвид изложените съображения, съдът, та осн. чл. 271, ал.1 ГПК,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 289 от 18.12.2023 г. постановено по гражданско дело № 20213310100701 по описа за 2021 година на Районен съд –

Исперих В ОТХВЪРЛИТЕЛНАТА МУ ЧАСТ.

В осъдителната му част Решение № 289 от 18.12.2023 г. постановено по гражданско дело № 20213310100701 по описа за 2021 година на Районен съд – Исперих е влязло в сила като необжалвано.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____